

LA PINYA

A les dues de la matinada d'una nit qualsevol del mes de març, quan Barcelona dorm, en la meua habitació, aïllat refugi de la isarda ciutat —que tant estimo i tant odio—, començo a somniar despert, que és quan els somnis es viuen de debò, en la muntanya, en els boscos, en la Naturalesa autènticament verge, lluny dels sorolls de la «civilització organitzada». Em miro, meravellat, una de les dues pinyes que fa mesos em vaig dur de Santa Eulàlia; concretament, d'un dels pocs pins pinyers de Salve Regina. I dic meravellat, perquè només es pot qualificar de meravellós la força imponent que ha fet que la pinya s'anés obrint de mica en mica, dia a dia, malgrat estar separada del tronc pare. A ella, poc l'importen les bombes d'Irlanda, la fam a l'Índia o les eleccions als Estats Units. Per ella, nosaltres no som ningú. I a mi, que sóc el seu botxí, se'm presenta altiva, desafiant, estarrufada, mostrant-me orgullosa per entre les seves parpelles obertes, les parelles de pinyons embolicats amb feble tel, que amb satisfacció maternal ha protegit durant molt temps. No hi ha en el món cap pinzell ni cap ploma capaços de descriure damunt la tela, o sobre el paper, la immensa bellesa d'una pinya mig oberta, de dibuixos geomètrics harmonioses corbes que no hi són, de cap manera, de més a més. El conjunt, de sensació aèria, m'adorm en el dolç

somni d'un bosc, allunyant-me per moments de l'asfalt dels carrers i de l'espès i enganxifós fum dels cotxes.

Però ah! Els somnis dolços —no sé per què— s'acaben aviat, i em desporto de sobte, brutalment, després del ferotge grinyolar d'uns neumàtics a la corba del carrer de casa. «Maleït sigui...!» M'aguanto i callo, mentre em vaig fent a la idea de que sóc al sisè pis d'un carrer molt transitat de Barcelona. I ara em vénen al pensament uns versos que vaig escriure fa temps...

Els carrers no m'agraden,
els cotxes, el fum, l'asfalt,
són elements
que el meu interior no tolera
i m'avisava bruscament:
«la ciutat t'està matant...!»

Barcelona,
la gran encisadora,
tant que t'estimo
i què car m'ho fas pagar.

Haig de fugir
del teu si,
amb els ulls humits
per les llàgrimes
que no puc dominar.

Haig de passar la vergonya
d'allunyar-me'n
amb el front ben alt,
i que tothom se n'adoni
que marxo perquè t'estimo.

I des del meu nou aixopluc
d'un poble sense nom,
en una muntanya
perduda en l'anonimat,
madurarà l'embrió
de la llavor d'amor
que vaig dipositar
un dia, ja fa molts anys,
en el gressol
de la ciutat.

Joaquim Brustenga-Etxauri

Hem observat que en un dels articles publicats, a la nostra revista, darrerament, s'esmunyí una paraula no catalana: **medeixen**.

I com sigui que la mateixa és precisament molt i molt usada en el nostre llenguatge habitual, tant parlat com escrit, la destaquem avui en aquesta secció.

Cal que no oblidem mai que, en català, no es **medeix** res.

Quan vulguem usar, en la nostra parla, el verb castellà **medir**, hem d'escollir un d'aquests dos mots: **amidar** o **mesurar**.

Ara bé, per a fer-ho amb la màxima propietat i precisió, escriurem o direm **amidar** quan vulguem determinar o prendre les mides d'alguna cosa, o bé avaluar amb una mida una longitud lineal: **amidar amb el metre; amidar un camp; amidar l'alçària i la llargària d'una paret**.

En canvi, el verb **mesurar** cal emprar-lo quan vulguem expressar l'avaluació d'una quantitat per comparació amb una de determinada de la mateixa espècie, dita unitat, especialment d'una capacitat: **mesurar vi, oli, grana**.

Aquest mateix verb (**mesurar**) vol dir també conformar a una mesura determinada, moderar. Així: **Cal que mesuris bé les teves paraules**.

I en sentit figuratiu, indica apreciar quelcom en el seu valor: **No cal mesurar els seus mèrits pels seus èxits**.

Finalment, hem de fer constar que, en català, també existeix la paraula «**Medir**», però que l'única acceptació correcta de la mateixa és la que tradueix el nom patronímic castellà **Medín** o **Emeterio**. Tots recordareu que, a Barcelona, encara avui dia és molt tradicional i popular l'aplec de Sant Medir.

I, fins el mes que ve, ajudant Déu.

M.

asistencia técnica y montaje radio-tv

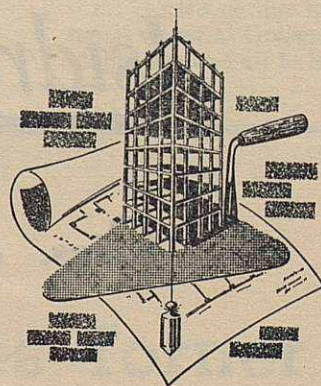
instalación auto-radio

Juan dantí padrós

taller: guayaquil, 93 granollers

domicilio: c/. de los olivos s/n
santa eulalia de ronsana

Construcciones
Hnos. MOLINS

« La Tosca » - Calle de la Serra
SANTA EULALIA DE RONSANA